

Sygn.akt III AUa 1538/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Sławomir Bagiński

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 października 2015 r. w B.

sprawy z odwołania W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy W. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 1535/13

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok w pkt II oraz w pkt III w ten sposób, że ustala wysokość renty W. Z. przy uwzględnieniu podstawy wymiaru wynagrodzeń:

- za rok 1978 – kwoty 67.200 zł,

- za rok 1979 – kwoty 77.010 zł,

i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru - 105%, poczynając od 1 marca 2011r.,

II. w pozostałym zakresie apelację oddala.

Sygn. akt III AUa 1538/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 24 maja 2011 roku przyznał W. Z. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2011 roku.

Kolejną decyzją w/w organu rentowego z dnia 8 lutego 2013 roku przyznano W. Z. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku i wyliczono jej wysokość, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru renty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 100,48 % ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1970 - 1977, 1980 - 1987, 2001, 2005 i 2007.

Wnioskodawca w odwołaniach od tych decyzji domagał się przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji do dnia 31 stycznia 2015 roku. Domagał się ponownego przeliczenia wskaźników podstawy wymiaru renty i ustalenia nowej wysokości renty. Podniósł, że ZUS przyjął błędną wysokość wynagrodzenia za lata 1977-1980 oraz 1986-1987. Wnioskodawca wskazał również, że w roku 1973 roku pracował jedynie 10 miesięcy, zaś w roku 1974 – 8 miesięcy. Kwestionował również niezaliczenie 3-letniej Szkoły (...) w M. do okresu składkowego, jak również nieuwzględnienie tego, że od lipca 1969 roku pracował w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu powyższych odwołań, wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014 roku odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 24 maja 2011 roku (pkt I), zmienił decyzję z dnia 8 lutego 2013 roku o tyle, że przyznał W. Z. rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku oraz ustalił, iż wysokość renty winna być wyliczona przy uwzględnieniu w podstawie wymiaru wynagrodzeń w kwotach: 60.700 złotych za 1978 rok oraz 73.100 złotych za 1979 rok (pkt II), w pozostałym zakresie oddalił odwołanie od decyzji z dnia 8 lutego 2013 roku (pkt III) oraz wniosek o przyznanie dodatku pielęgnacyjnego zawarty w odwołaniu przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. (pkt IV). Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, że decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 24 maja 2011 roku, wydaną wskutek rozpoznania wniosku z dnia 2 marca 2011 roku przyznano W. Z. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2011 roku. Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 14 marca 2012 roku (sygn. akt IV U 1988/11) oddalił odwołanie W. Z. od tej decyzji, zaś Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 października 2012 roku (sygn. akt III AUa 510/12) oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu I instancji. W dniu 30 listopada 2012 roku W. Z. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Po jego rozpoznaniu decyzją organu rentowego z dnia 8 lutego 2013 roku przyznano W. Z. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2012 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku i wyliczył jej wysokość, wskazując, że do ustalenia podstawy wymiaru renty przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 100,48 % ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. z lat 1970 - 1977, 1980 - 1987, 2001, 2005 i 2007. Wnioskodawca kwestionował zarówno okres, na który została mu przyznana renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, jak również jej wysokość. Na podstawie opinii biegłych lekarzy sądowych Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy do dnia 31 stycznia 2015 roku. Wobec zaś tego, że zaskarżona decyzja nie dotyczyła prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji, wniosek w tym zakresie podlegał przekazaniu do ZUS na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Odnosząc się zaś do zarzutów wnioskodawcy dotyczących wysokości renty, w pierwszej kolejności Sąd Okręgowy stwierdził, że okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wpływa na wysokość renty. W ocenie Sądu I instancji, organ rentowy prawidłowo odmówił wnioskodawcy uwzględnienia do stażu ubezpieczeniowego jako okresu składkowego okresu nauki w Zespole Szkół nr (...) w M., gdzie wnioskodawca uczył się w latach szkolnych 1963/64, (...) oraz (...). Sąd Okręgowy wskazał, że z zaświadczenia opartego na dziennikach lekcyjnych i arkuszach wynika, że w roku szkolnym 1963/64 uczniowie odbywali warsztaty szkolne 4 godziny tygodniowo, w roku szkolnym 1964/65 - zajęcia praktyczne dwa dni w tygodniu po 6 godzin i praktykę od dnia 22 kwietnia do dnia 16 czerwca 1965 roku, zaś w roku szkolnym 1965/66 odbywali zajęcia praktyczne 2 dni w tygodniu po 6 godzin i praktyki od dnia 18 października do dnia 13 listopada 1965 roku i od dnia 9 maja do dnia 16 czerwca 1966 roku. W ocenie Sądu I instancji, powyższe sformułowania nie pozostawiają wątpliwości, iż wskazywany przez wnioskodawcę okres to okres nauki, nie zaś okres zatrudnienia pracownika młodocianego, o jakim mowa w art. 6 ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153 poz. 1227 ze zm.). Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 lipca 1961 roku o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. z 1961 roku, Nr 32, poz. 160 ze zm.) oraz ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 roku, Nr 45, poz. 226 ze zm.) warunkiem skuteczności zatrudnienia młodocianych przez zakład pracy w ramach jednej z dopuszczalnych prawem form tj. nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub o wstępny staż pracy było zawarcie na piśmie umowy, która określała wzajemne prawa i obowiązki stron, zaś stronami były: zakład pracy i młodociany pracownik. Wnioskodawca takich dokumentów nie przedłożył, a tym samym jego odwołanie w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie. Za częściowo uzasadnione uznał Sąd I instancji odwołanie

w części dotyczącej podstawy wymiaru jego renty za lata 1978 i 1979. Stwierdził, iż z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, jak również z zeznań wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony jednoznacznie wynika, że od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 31 lipca 1980 roku był on zatrudniony w Przedsiębiorstwie(...)w M., przy czym od dnia 1 kwietnia 1972 roku do dnia 31 lipca 1980 roku bez żadnej przerwy był kierownikiem budowy. Od 1 stycznia 1977 roku wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 4.000 złotych miesięcznie i 1.000 złotych dodatku funkcyjnego. Od dnia 1 października 1977 roku dodatek funkcyjny podwyższono do kwoty 1.500 złotych. Od dnia 1 października 1978 roku wynagrodzenie zasadnicze podwyższono do kwoty 4.400 złotych, a od dnia 1 października 1979 roku do kwoty 4.800 złotych, przy zachowaniu dodatku funkcyjnego w kwocie 1.500 złotych. W dokumentacji płacowej znajdującej się w aktach ZUS dodatek stażowy został ujęty dopiero od maja 1980 roku, zaś zapiski o premii kwartalnej pojawiają się nieregularnie bez określenia zasad jej przyznawania. Sąd I instancji podniósł również, że w aktach ZUS znajduje się dokument, z którego wynika, iż wnioskodawca za wprowadzenie drugiej zmiany na budowie N. na okres od dnia 1 września 1979 roku do dnia 31 września 1979 roku otrzymał dodatek w wysokości 1.100 złotych. Zdaniem Sądu Okręgowego, całość dokumentacji znajdującej się w aktach ZUS wskazuje jednoznacznie, że wnioskodawca we wskazanym wyżej okresie nieprzerwanie był kierownikiem budowy, a zatem dokumentacja ta mimo braku druków RP-7 za lata 1978, 1979 pozwala na wyliczenie wynagrodzenia wnioskodawcy za te lata, które niewątpliwie otrzymywał. Dotyczy to takich składników jak wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny czy w/w dodatek szczególny. W ocenie Sądu I instancji, brak jest podstaw do przyjęcia dodatku stażowego, gdyż pojawia się on dopiero od maja 1979 roku, zaś premia występuje kwartalnie, nieregularnie i nie ma możliwości ustalenia że została wypłacona w latach 1978 i 1979. Reasumując, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że dokumentacja płacowa wnioskodawcy znajdująca się w aktach ZUS pozwala ustalić, że wynagrodzenie wnioskodawcy za rok 1978 wynosiło 60.700 złotych, zaś za rok 1979 -73.100 złotych i kwoty te należało przyjąć przy ustaleniu podstawy wymiaru renty. W pozostałym zakresie odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 8 lutego 2013 roku Sąd I instancji uznał za nieuzasadnione. Stwierdził, że ustalenia i wyliczenia ZUS dotyczące lat 1977, 1980, 1986, 1987 mają oparcie w dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS i nie nasuwają wątpliwości. Wnioskodawca nie przedłożył żadnej innej dokumentacji, która podważyłaby stanowisko ZUS i uprawniała do innych wyliczeń. Przyjęte do wyliczeń 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia są najkorzystniejsze, co czyni odwołanie nieuzasadnionym także w tym zakresie. Reasumując, jak w pkt I sentencji wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., jak w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., zaś jak w pkt IV sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

W. Z. zaskarżył powyższy wyrok w całości, domagając się ponownego przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty od dnia 1 marca 2011 roku, uwzględnienia odwołania w pozostałym zakresie oraz przyznania przez Sąd prawa do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 1 listopada 2012 roku oraz renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 roku oraz zasądzenia od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja częściowo jest zasadna.

Wywieziony przez W. Z. środek zaskarżenia jest zasadny co do wysokości należnej mu renty z tytułu niezdolności do pracy, początkowo z tytułu częściowej niezdolności do pracy, później zaś całkowitej.

Z dowodów przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy, zaś przede wszystkim przez Sąd Apelacyjny w postaci opinii biegłego sądowego z zakresu księgowości wynika, że Sąd I instancji przyjął nieprawidłowe kwoty wynagrodzenia wnioskodawcy za lata 1978 i 1979. Dążąc do ustalenia prawidłowej wysokości renty przysługującej W. Z. Sąd II instancji dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości z listy Sądu Okręgowego w Białymstoku, któremu polecił ustalić wysokość należnego wnioskodawcy świadczenia na podstawie art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 listopada 2012 roku w wersji dla niego najkorzystniejszej w oparciu o dowody z akt sprawy oraz akt rentowych. Biegły M. K. po przeanalizowaniu dostępnej dokumentacji wyliczył wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawcy za

poszczególne lata w okresie 1969-2010. W szczególności natomiast na podstawie angaży wyliczył, iż wynagrodzenie podstawowe wnioskodawcy w roku 1978 wniosło 67.200 złotych, zaś w 1979 roku – 73.100 złotych. Biegły wyliczył, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty ustalony z całego okresu zatrudnienia wnioskodawcy wynosi 104,69%, zaś podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty 104,69% przez kwotę bazową 2.822,66 złotych wynosi 2.955,04 złotych. Wysokość świadczenia po waloryzacji winna natomiast wynosić według biegłego od dnia 1 marca 2012 roku (również od dnia 1 listopada 2012 roku) 2.288,02 złotych (k. 196-199). Celem ustosunkowania się do zgłoszonych przez wnioskodawcę zastrzeżeń do opinii biegłego (k. 205-208) Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii uzupełniającej zobowiązując biegłego do ponownego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty po uwzględnieniu do podstawy wymiaru renty premii wynikających z kart wynagrodzeń za lata 1977 i 1980 (w szczególności polecił biegłemu, aby premię za 1976 rok uwzględnił w wynagrodzeniu za 1976 rok, zaś premię za 1979 rok w wynagrodzeniu za ten rok oraz polecił wyjaśnić rozbieżności dotyczące kwot wynagrodzenia za 1986 rok i 1987 rok – k. 220 v.). Biegły M. K. w opinii uzupełniającej, wyjaśnił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty ustalony w okresie 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, obliczony jako suma kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS w okresie każdego wybranego roku do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok kalendarzowy został ustalony prawidłowo, zaś sposób wyliczenia w/w wskaźnika zaprezentowany w zarzutach wnioskodawcy dotyczy obliczenia wskaźnika do ustalenia kapitału początkowego. Wykonując zobowiązanie Sądu biegły ponownie wyliczył wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawcy za poszczególne lata w okresie 1969-2010, przy czym szczegółowo wyjaśnił sposób wyliczenia podstawy wymiaru składek za lata 1976, 1977, 1979 oraz 1980 z uwzględnieniem płacy zasadniczej, premii, dodatków funkcyjnych oraz dodatku stażowego, po czym ponownie ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty na 105 %. Wyliczona przez biegłego wysokość renty po waloryzacji od dnia 1 marca 2012 roku wyniosła 2.292,58 złotych, zaś od dnia 1 marca 2013 roku – 2.384,28 złotych. Biegły wyjaśnił również, że różnice w kwotach wynagrodzenia za 1986 i 1987 rok powstały na skutek nieuwzględnienia w legitymacji kwot rekompensat z tytułu podwyżek cen towarów, a nadto bezpodstawnie ujęto nagrody z zakładowego funduszu nagród, które w latach 1984-1989 nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (k. 226-229).

Opierając się na wyliczeniach biegłego zawartych w opinii uzupełniającej, które Sąd Apelacyjny uznał za wiarygodne i miarodajne do czynienia ustaleń w sprawie (do której żadna ze stron postępowania nie wniosła zastrzeżeń), Sąd II instancji ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawcy za rok 1978 należy w kwocie 67.200 złotych, za rok 1979 – w kwocie 77.010 złotych, zaś wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 105%.

Pozostałe zarzuty wnioskodawcy dotyczące – jego zdaniem – błędnego wyliczenia wysokości renty są niezasadne. Wyliczenie to nastąpiło zgodnie z przepisem art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS i uwzględnia wszystkie dokumenty płacowe przedłożone przez wnioskodawcę. W szczególności natomiast brak jest możliwości przyjęcia do wyliczenia wysokości należnego mu świadczenia średnich wynagrodzeń, bowiem ustalenie wysokości świadczenia nastąpić może wyłącznie na podstawie rzeczywiście uzyskanych dochodów, wykazanych stosownymi dokumentami lub innymi dowodami, które Sąd uzna za wiarygodne. Brak jest również możliwości wyliczenia podstawy wymiaru renty za lata 1973 i 1974 poprzez podzielenie sumy uzyskanych w danym roku wynagrodzeń przez liczbę miesięcy, w których praca była faktycznie wykonywana, uwzględniając okres pobytu w wojsku (tj. odpowiednio przez 10 i 8 miesięcy). Przepisy prawa nie przewidują takiego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia za dany rok. Nadto Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że nawet ewentualne ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie wpływa na wysokość renty.

Nadto należy powtórzyć za Sądem I instancji, że do wysokości renty nie może być przyjęty okres nauki wnioskodawcy w Zespole Szkół nr (...) w M., gdzie wnioskodawca uczył się w latach szkolnych 1963/64, (...) oraz (...). Zgodnie art. 5 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 roku okresy, za które została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, tj. m.in. okresy zatrudnienia młodocianych

na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku. Zgodnie z tymi przepisami, tj. przepisami ustawy z dnia 15 lipca 1961 roku o rozwoju systemu oświaty i wychowania oraz ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy warunkiem skuteczności zatrudnienia młodocianych przez zakład pracy w ramach jednej z dopuszczalnych prawem form tj. nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub o wstępny staż pracy było zawarcie na piśmie umowy, która określała wzajemne prawa i obowiązki stron, zaś stronami były: zakład pracy i młodociany pracownik. Zatem aby sporny okres nauki mógł zostać uwzględniony jako okres składkowy wnioskodawca musiałby wykazać, że ucząc się w szkole był zatrudniony jako pracownik młodociany na podstawie pisemnej umowy. W. Z. nie przedstawił dowodów na tę okoliczność. Przeciwnie, z zaświadczenia wydanego przez dyrektora Zespołu Szkół nr (...) w M. na podstawie dzienników lekcyjnych i arkuszy ocen z dnia 2 września 2013 roku (k. 51 akt) wynika, że w trakcie nauki wnioskodawca odbywał warsztaty szkolne, zajęcia praktyczne oraz praktyki. Zaświadczenie to, ani też przedłożone przez wnioskodawcę świadectwo ukończenia szkoły (k. 20) nie potwierdzają natomiast zatrudnienia w spornym okresie w charakterze pracownika młodocianego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskodawca zwiększone świadczenie rentowe winien otrzymywać od dnia 1 marca 2011 roku. Wnioskodawca twierdził, że wysokość renty kwestionował już w odwołaniu od decyzji ZUS z dnia 24 maja 2011 roku. Po raz pierwszy zakwestionował tę wysokość faktycznie w piśmie z dnia 29 lipca 2011 roku kierowanym do organu rentowego w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Olsztynie sygn. akt IV 1988/11, toczącej się z odwołania od decyzji z dnia 24 maja 2011 roku (k. 11 tomu II akt ZUS). Z tego względu, aktualnie ustalona wysokość renty należna jest wnioskodawcy od dnia 1 marca 2011 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku o rentę, wskutek rozpoznania którego została wydana decyzja ZUS z dnia 24 maja 2011 roku.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, iż Sąd I instancji prawidłowo odrzucił odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 24 maja 2011 roku, ponieważ decyzja ta jest prawomocna. Na przeszkodzie merytorycznemu rozpoznaniu niniejszej sprawy stoi wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 14 marca 2012 roku sprawie o sygn. akt IV U 1988/11 oddalający odwołanie W. Z. od tej decyzji. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, uznając prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji, wyrokiem z dnia 2 października 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 510/12 oddalił apelację W. Z. od tego wyroku.

Także jako prawidłowe należało ocenić przekazanie przez Sąd Okręgowy wniosku W. Z. o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (złożonego w dniu 23 kwietnia 2013 roku – k. 10 akt sprawy) do rozpoznania organowi rentowemu na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., jako wniosek nowy, dotychczas nierozpoznany przez organ rentowy. Dodać należy, iż wniosek ten nie mógł zostać rozpoznany w żadnej z zaskarżonych aktualnie decyzji (z dnia 24 maja 2011 roku oraz z dnia 8 lutego 2013 roku), gdyż został złożony po ich wydaniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie 386 § 1 k.p.c., zaś jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

A.K.